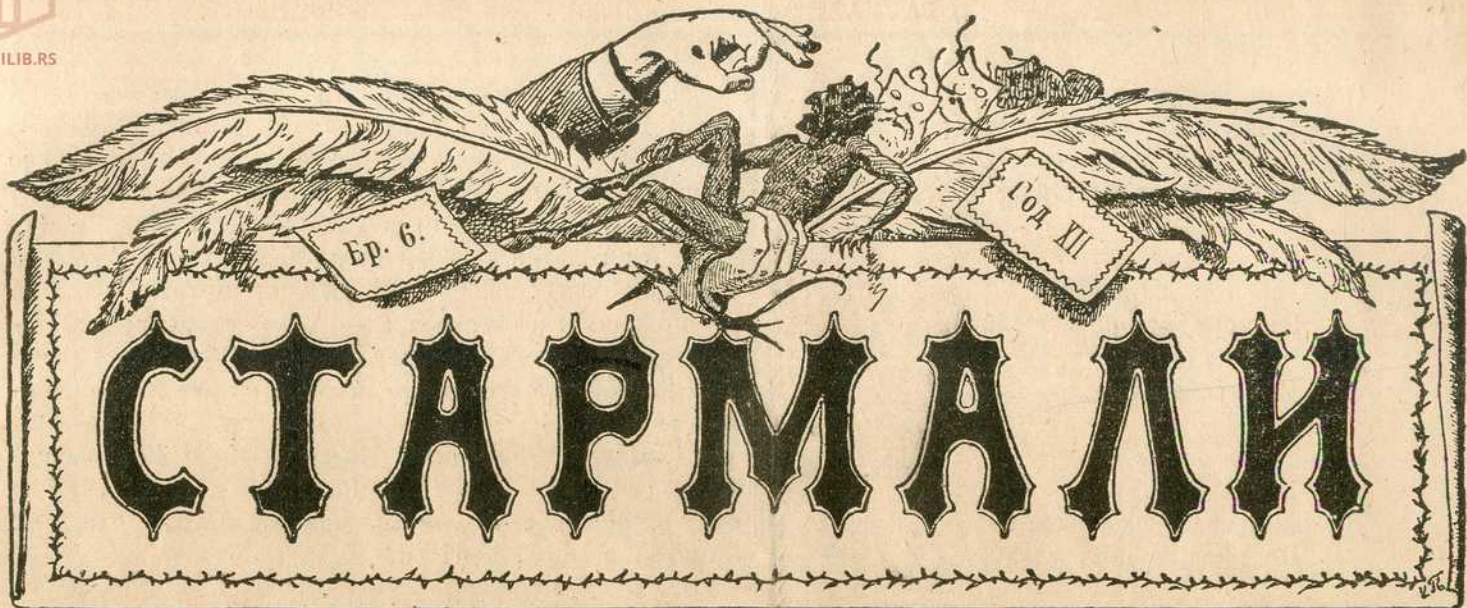




WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А



У Новоме Саду 20. фебруара 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Рукониси се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

КРАЉУ МИЛАНУ ПРИ СИЛАСКУ СА ПРЕСТОЛА.

КОНФИСЦИРАНО*)

*) Горњу песму сами смо конфисцирали, и то нека је први знак искрене лојалности према младоме краљу Александру. Штедимо и штедићемо његове нежне синовље осећаје, — а молимо и дописнике наше да се од сада по томе владају. Лакоумно би било прошлост заборавити, — али стару рану оставимо на миру, нека зарашћује.

Поздрав новом стању у Србији.

Љубичица јоште нема, —
Али нешто лепше мири:
Свежи задах претпролетни
Лахор ветар к нама шири.

На Србију као да је
Неки мелем вишњи лив'о.
Као да се разведрило
Свето лице Немањино.

Паде с душе камен сињи,
Што стењасмо сви под њиме;
Овај камен, у радости,
Не бацимо ни за киме.

Као да је грозни савак
Утекао у по ноћи, —
Није поноћ, то је зора, —
Ми таремо мутне очи.

С'ваким надом сад можемо
Кренути се у луг цветни;
Сад се истом може славит'
Видов данак петстолетни.

Ново перо и мастило
За нове смо нашли слике,
Да здравимо новог краља
И његове заступнике.

Ново перо и мастило
Узимамо к новом складу,
Да на путу српске среће
Поздравимо нову владу.

Љагу кавге и трвења
Аићео је божи збрис'о, —
Сад век сине љубав братска
Коју греје једва мисо.

Сретан био започетак,
Сретан сваки корак нови!
Сваки Србин нек примогне
— А бог века благослови!

Зм.

Ово—оно.

Свако чудо за три дана, — па после прође и човек се још само чуди, што се то чудо није пре догодило. А да се то чудо пре догодило, не би било триста других чуда, бонтујских јада, сливничких покора и међусобна, међукућна и међудворна раздора.

ПОДЛИСТАК.

Загонетка и њено решење.

У Б..... (немојте бројити тачке, јер puncto оваких тачака ни слагач ни коректор немају увек тачне савесности), — дакле у Б..... живи један сараф, који је пре десетак година из Румуније амо дошао, а дошао је без рафа, без еспапа, без новаца, само је торбу имао, а овде га је и срећа послужила, те је постао богат човек. Људи су држали да је цинцар, а то њихово држање имало је пуно смисла, јер је његово држање било много више цинцарско, него искрено, отворено, галантно или бар простосрдечно.

Дакле ту је живео Н. — Бог га је благословио са вертхајмовом касом и то пуном дуката, талира и банака разне сорте и поменути благослов више се односи на садржину, него на хладну спољашност касе његове. Али да се не би са тога благослова и сувише поневидио, бог га је благословио и са једном поприлично заматорјевшом супругом и са седам благонадежних ћерака.

Отац, који има ћери на удају увек је расположен на нерасположење, — али који отац има седам таквих неударних егземплара, у њему се мора, пре или после залећи неизлечива меланхолија.

Никола Христћ био је до ономад први човек поред престола, — први човек, дакле, као неки Адам. И заиста може се приподобити Адаму, кад је прогутао змијину јабуку. Питамо сад: Где си, Адаме? а Адама (т. ј. Николе) нема, — не сме да изиђе, стиди се голотиње своје. То је лепо кад се Адами и Адамићи стиде; већемо им дати ни смокова листа, да га припашу као кецељац; — века остану где су, сакривени у каквом шипрагу до скончанија свога (боље до скончанија свога, него да су се разметали до скончанија нашега).

Узалуд питамо ди је Никола? ди је Гарашанин? а ди је Цера, а ди је Ракић а ди је овај или онај несретник, — питање постаје и само одговор: а ди је! а ди је! а dieu!

О Боже, како је то необично осећање кад човек ваједаред престане бити опозиција. Чисто не може ни сам себе да нађе, а кад би се могао у први мах наћи, таки би извадио карту за Београд, или би одлетео тамо, па кога првог на улици нађе, био то старац или младић, кукуљава баба или лепа девојка, сваког да загрли и изљуби, — сваког, сваког, (јер наравно оно неколико мутибарића сад и неможеш срести на београдским улицама).

Да, да, лепо је то не бити у опозицији, ал је то и врло лако кад човек чује све повољније гласе. Н. пр. краљ Милан поклања поверење Ристићу и друговима, — Ристић и другови поклањају поверење радикалној влади, народ поклања поверење и једним и другим. Радикална влада споразумева се са либералним регентством, краљица Наталија путује (али не из Београда него у Београд). Његово високопреосвештенство

У прочем: девојке су биле лепе, отац је био богат, мати је била кратковида, а то су биле три околности, са којих је бављење у њиховој кући могло да буде доста пријатно, па тако се и налазило доста младих пастира, који су облетали ових седам гојазних кравица, водили их на ливаду свога курмахераја и пасли их травицом своје галантерије.

Такав млад пастир био сам и ја; — не тога ради да са њиве свога курмахераја доведем коју кравицу у своју шталицу, — то никакоже, јер ја још нисам ни имао своје шталице, једва сам имао да зобам колико је мени доста, а камо ли да сам имао зоби још и за какву пуначку кравицу и тако о женитби само сам могао сневати, али на то помишљати била би или крајна лудост или лудост бескрајна. Али те, и прошле године зима је била јака, дрва беху скупа (а услед тога фуруница моја хладна, а у посетној соби и трпезарији господара Н. било је увек топло ка' у рају, па у друштву ових седам сарафчића, ових седам звездица, ових седам влашића, осећала је кожа моја увек угодну и здрављу ми успешну транспирацију.

Позната је ствар да музе својим синовима стављају на расположење сваковрсно, лепо цвеће, али им не радо дају дрва за ложење пећи, те тако музини синови имају обично топло срце, али хладне ноге.

Поменуо сам Н—ову посетну собу и његову трпе-

г. митрополит Феодосије Мраовић спрема се у давно заслужени мир, а његово високопр. његов предшественик Михајило улази у своје никад не изгубљено право — и т. д. и т. д. то су гласи, које човек свако јутро у Новој или Старој Преси чита и смеје се кад ти журвали пуцају од јада, а још су смешвији wenn sie gute Miene zum bösen Spiel machen.

Али не радујемо се ми само као добри Срби већ и као добри грађани и патриоте угарске. Наша се политика до сада наслоњала на оно што ни само није имало наслона. То је учинило те смо постали од брига седи, — а Србија је наш сусед — дакле ми се можемо лепо слагати само ако се споразумемо. Сто пута смо чули да је наша девиза: „Србија треба да буде на све стране независна.“ То треба још једаред рећи, а можда и написати и печатом утврдити, па ето између нас и Србије прекрасна мира. Ристић за цело неће послати каквог свог Хенгехилера или Кефемилера, да се у наше послове меша, па ето, да нас види бог.



Ђира. Но, ово је баш био гордијев чвор, што смо га до сада гледали у Србији, — и нико није могао да догледати како ће се тај чвор решити.

Спира. Живео млади краљ Александар! Он до душе тај чвор није пресекао, јер му је још нејака мишица да сабљом замахује. Ал у њега као да је нека мађијска сила, — чим је на престол ступио, гордијев чвор и сам поче да се дрши.

сарију, али морам додати, али морам допунити, да то ни-су биле две разне, него је то била једна иста соба. Они су у трпезарији примали посете, а у посетној соби су и ручавали.

„Ручавали су“ — и у том погледу морам се јасније изразити. Да су ти људи ручавали то се могло помишљати, нагађати и супонирати. Али у целом Б..... није било очевица који би могао посведочити да су они заиста ручавали и шта су ручавали. Тај је посао ова породица вршила у највећој тајности. Кад год је посетна соба њихова постала трпезаријом онда је пала на њу нека непровидљива завеса. Ни једно око непосвећеног туђинца није завирило у то позорје, у те мистерије, кад Н—ова породица седне да принесе жртве своје желуцу.

Њихова дугачка трпеза још није госта запамтила. Из њихове чиније још није странац заграбио. Њихову кашу још није никоји туђинац обзинуо.

Господар и госпођа Н., седам њихових кћери и четири синчића и још нека стара стрина, која је уједно била и васпитатељка седмају буцмастих голубица, они су увек сами самцити седали за ту трпезу, али нико живи, који није припадао кући, није се удостојио те части да види како они једу, како пију, како се салветом бришу, како ли зубе чачкају.

П у с л и ц е.

⊙. У Србији су канда свачије груди одахнуле, само не знамо како је оним бившим министрима, који носе мидере.

⊗. Они гласови: као да ће сад Аустријска војска Србију посетити, опровргавају се и вели се, да су: „aus der Luft gegriffen“ (из ваздуха извађени). Срећа што Србија сад има чистија ваздуха, те се не боји, да ће га загушити тај ваздух, из кога се такви гласови ваде.

§. Младоме краљу Српском сад је тринаеста година. Најбољи доказ, да број 13 није несретан број, јер младога краља сви Срби сретају са највећом радошћу.

⌘. Чујемо да ће Гарашанов месечник и даље излазити; само ће малко променити наслов: у место: Поглед, зваће се: Поблед.

△. Први задатак нове владе у Србији назива се именом штедња. Тако сама рече. Е, ко штедњу сеје, тај треба штедњу и да жње — не само штедњу, него и најсвојскије потпомагање.

⊘. Од дојакошњих партаја у Србији да се сад створи једна једина велика народна партаја, то би био, то би био највеличајнији споменик за петстотинишњу прославу видовданску.

Ја сам у тој кући увек био добро приман, јер домаћица је била тога мњења да од мене нема ни по кога никакве опасности, ћерке су се увек слатко смејале оним анедотама, којих ја знам управо три стотине на памет, а и домаћин канда ме је баш тога ради у вољи имао.

Ја сам у ту кућу долазио обично на један сат пред ручак или пред вечеру; никад, али баш никад да се ко нашао на да је рекао: останите да с нама ручате или: вечерате. До некле се вољно и драговољно ћеретало; али, што се већма приближавало време породичном жватању, лица су се све већма уозбиљавала, домаћин и домаћица су ногама врдали по патосу. Седам ћеркица узмувале би се, вртиле би се и савијале би се као да имају колику, — и ваздух у соби као да је постао нестрљив, док ја на покон не устанем и узмем пешир да пођем. А кад изустим речи: „време је већ да ручате! ја се препоручујем и одлазим!“ онда се лице Сарафово засија као свилени пешир, кад покисне; домаћица се насмеши и накриви главу као прецветан сунцокрет, а седам ћерака запливају у радости, као седам масних капљица уља на сирћету поврх салате.

(Свршиће се.)

☞. А и вашто Србији две парта је?! Либерали и радикали то су сад један пар, а неке ситније начелне разлике, треба да се притаје (бар за неколико година).

°°. Пера Тодоровић могао би бити сам једна партаја, т. ј. кад би му Гарашанин у својој кући издао једну собу под кирију.

♣. При наступајућим изборима у Србији играће велику улогу количник. Тај је назив врло значајан, — јер напредњачки посмртњаци за цело ће од њега добити колику.

□. Никколи Христићу пре можемо казати „с богом!“ сад, него кад је дошао.

Ж. О људи, маните се те нове песме: „Мориц Паја, Мориц Паја у сабору спава“, — тим певањем још би га могли пробудити, а он нам је тек нешто мало кориснији кад спава, него кад је будан.

∞. У Америци говорио је у парламенту један посланик 27 сати застојце. Кад тај човек спава? — Сигурно наш Мориц Паја и за њега спава.



Бука. Знаш ли ти да су сада Пашић и др. Владан колеге?

Шука. А по чему?

Бука. Погоди.

Шука. Не могу да погодим.

Бука. Кад не можеш, ја ћу ти казати. Пашић се сада враћа у

своју отаџбину —

Шука. Аха! И др. Владан ће се сад вратити у „Отаџбину“.

Бука. Тако је; и ту ће моћи више користити, него у дојакошњем странствовању.

Бука. А знаш ли шта је са Рашом Милошевићем?

Шука. А шта?

Бука. Он је поп —

Шука. Ајд с богом, од куд ће он бити поп?

Бука. Та нисам изговорио целу реч. Он је попљуван.

Из „Нашег Доба“.

У подлистку Н. Д. прича се још непрестано о Анђелићу. Кад би ко то читао нашао би врло фини ствари.

Ми смо случајно наишли на ова два места:

„Кога је Анђелић погледао свом строгошћу свога лица и свом снагом свога оштрог ока, томе такви срце, што-но реч: падне у саре“.

верба). Господину Грозном, канда је још и сада срце у сарама.

На другом месту стоји:

„Противнику је (Анђелић) увек више чинио, него своје човеку.“ (Шта би тек учинио г. Грозном да му је био противник).

Ако ко има каде, нека прочита те подлистке у „Нашем Добу“ — са исписом и zgodним коментарем, могао би учинити приличну услугу

„Стармалом“.

Вредно да се прибележи.

Познато је, како се бечки лист „Neue Freie Presse“ опучио на краља Милана због његове оставке. Па ипак се истоме томе листу, у уводном чланку броја му 8819-ог омакоше ове речи:

„Und als die feierliche Stunde (der Abdikation) im Konak vorüber war, befand sich Serbien in einer völlig neuen Lage, etwa wie Jemand, der bei Regenwetter zu Bette geht und bei Sonnenschein erwacht.“

(Ко не разуме немачки, овом приликом није ништа изгубио, јер то сваки Србин и без „N. Fr. Presse“ зна).

О Лази Костићу.

Наш драги Лаза бавећи се у својим родним крајевима морао се мало и насмејати. И у Новом Саду и у Сомбору дочекаше га српски листови са штампарским погрешкама. У Новом Саду рекоше му у место песник: *посник*. А у Сомбору штампаше у место: дошао у нашу средину: „у нашу *сродину*“ (то би већ могло имати и нека смисла).

То је иронија судбине да уредника дочекују са штампарским погрешкама, Но Лаза ће то нама обилно вратити у „Гласу Црногорца“, кад се врене на Цетиње — (већ ако га Сомборци не пунте из своје „сродине“. Ми се ни на то не би срдили).

Јест баш теби. . .

Јест баш теби Соко

Песму ову певам,

Јер о теби Соко

И на јави сневам.

Та и како не бнх,

Жељо моја жива,

Јер за песму тема

У теби се скрива.

Ал не сва у теби

И у мени нешто, —

(Штета што не умем

Певат здраво вешто.)

Кад сам оно, ти већ знадеш

— Ух како сам смео —

Боле мога тужног срца

Саопштит' ти хтео.



Ти пред ваши врати стаја
— Ух боље да ниси —
Кад те спазих очарах се,
Мишљах вила ти си.

Ти си тада сама била,
— Ух баш згоде праве —
Сад ће бити — мишљах за се —
Љубавне — изјаве.

Почех да ти јаде рејам,
Велике и мале, —
Ти их Соко к' срцу прими.
— Тад су речи стале.

И тада се, аох боже свети,
Појави твој — тата —
Љубав нашу саопштена
Чуо је иза — врата.

Па какве је био воље,
У свом правосуђу!
У десној је руци држ'о,
Оковану буцу.

Кад га спазих плећа дадох
И теби и тати —
А шта ј' с' тобом после било
Ниси м' хтела касти.

За мене ће слика ова
Остат' дуго трајна.
А да ли ће остат' за те
Цуро моја бајна?

А да буде још трајнија
Ова драма права,
„Стармали“ ће сачуват' је
Од незаборава.

Кеверишанин.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Шалио се ја са малом Евицом (девојчица од четири године), па сам јој све говорио да је она то и то, што она не воле да је.

Н. пр. ја јој рекох: Ти си скакавац.

А она мени натраг: Ти си скакавац.

Ја њој: Ти си кумрија.

Она мени натраг: Ти си кумрија.

Ја њој: Ти си пешикан.

Она мени натраг: Ти си пешикан.

У то уће у собу њен отац па је изгрди што ми каже „ти“ и строго јој наложи да ми од сада мора казати „ви“.

Ја продужим наш диалог, па јој рекох: Ти си Чилингири (једно презиме које је њој смешно).

А она стави своју ручицу са раширеним прстићима на половину својих уста, па ми тако (сећајући се очевог налога) дошапну: Ви си Чилингири.

Корнел Ј.

Моја мала нећака Евица узела мало огледалце, па га дигнула над својом главом и погледавши тако у огледало викну враголасто:

„Ајао, ујо, пашћу!“

Т. Ахиловић.

Кад је мој нећак Лаза имао тек нешто више од три године дана, поведем га једаред собом у виноград. Он је испрва лепо ишао ножицама својим, а ја сам га водио за руку, но кад се уморио рећи ће ми:

„Ујо! носи ме!“

„Иди још мало“, рекох му ја, „ту је већ близу виноград; има још само мало до њега.“

„Па носи ме мало, кад има још само мало“ одговори ми Лазица тако наивно, да сам му морао жељу испунити.

Мој други, старији нећак, Никола, има ту болест (од те сам болести као дете и ја патио), да сваког дана, кад пође у школу, иште од матере један новчић, да купи писаљку. Он каже да ће купити писаљку, ал у ствари бива друкчије, он увек за тај новчић купи шећера. Једно јутро заиште он опет од матере новчић „да купи писаљку.“

Матери се то већ додијало, те му рече: „куд деваш толике писаљке? Ја сам чула да ти купујеш шећер сваки пут!..“

„Купујем ја писаљке“, одговори јој Никола.

„Па где су ти?“

„Поједем их — јер су од шећера.“

(Даклем није лагао).

Т. Ахиловић.

„Је ли Никола, за што ти волеш слатко?“

„За то, што је слатко.“

Т. Ахиловић.

„Грк“ Рака.

У нашега „Грка“ господара Раке, на продају има робе свакојаке. Ту „Пештански лонци, овде „свила мека“, гвожђарија разна, муштерије чека. — Уз то има пића каква ко пожели, пива, или шоме, вина, црни — бели. Само што му пиће које овде точи, на сирће мирише куда год се крочи, Па кисело све је, што се овде пије, а сирће, — за чудо, то — кисело није!

Др. Казбулбуц.

Циганске досетке и лагарије.

Прибрао их Љ. Л—ћ.
V. КОЛО.

И од срамоте би умро.

Одредише, да на лруму обесе неког Циганина лупежа. Цига је чуо, да се осуђеницима на смрт испуњава последња жеља, ако се само може испунити. Па у нади, да се и његова молба не ће одбацити, са великом понизношћу замоли :

— Милостиви господине солгабирове, љубим руке и ноге, немој учинити са мном ту грдобу, да ме лицем обе-се према путу, јер богме бих и од срамоте морао умрети.

Није то мачији скок — одавде у Черевих.

У бачком неком месту пошље газда Цигу у крчму да му донесе литру черевихког вина.

Цига оде, али прође већ пуна три дана, а он се још никако не враћа.

Једва четвртог дана дође Цига сав уморан и ломан. Место са сажаљевањем, газда га дочека највећом грдњом, куда се у стаман толико скитао ?

● Цига већ изгубио стрпљење, па ће у једном једовито рећи :

— А зар ти мислиш, да је то мачији скок одавде у — Черевих.

Не ће у кудељу.

Допао се једном газди Цигин коњ на вашару, но бојећи се преваре циганске, запитаће Цигу :

— Еј, куме, шта фали том твој коњу ?

— Не фали њему, куме, ништа, само ни за живу главу не ће да иде у кудељу — одговори Цига.

— У толико ћу мање глобарине платити за потрицу — помисли газда у себи, и купи коња од Циге.

Но кад га хтеде ухватити у кола, никако није ишло, јер коњ ни по што не хтеде ући у кудељу (у ам.)

Препеличије гнездо.

— Да ли знаш још што ? — запита свећеник Цигу при исповести, пошто је овај већ изређао своје грехе :

После мале почивке одговори Цига :

— Ја бих ти казао, али се бојим да ћеш ме издати.

— Како бих те издао ! — одговори свећеник. Само ти кажи а не бој се да ћу ја коме казати.

— Знам и где има једно препеличије гнездо са пет препеличића — рече Цига шапћући.

Прве недеље после тога држао је поп у цркви придику, како треба верни боље да пазе, шта ће исповедити пре причешћа, а не да уметају у то, и како знају за неко препеличије гнездо.

У цркви је био и Цига, па кад је чуо, да је попа споменуо и препеличије гнездо, узвикнуће између људи :

— А, сад сам се ја теби, попо исповедио, па више никад. Казъо си да не ћеш ником одати моју тајну, а ево си сад пред свима казао. Него идем ја одмах да склоним оно гнездо јер би ти још и то могао урадити, да ти спис-каш за душу препеличићима.

Ускршња придика.

О ускреу била мала Циганија у цркви, па су чули од попа, како су мучили Чивути Исуса Христа на велики петак. Кад су дошли кући запитаће их дада :

— Но, шта сте научили тамо ?

— Ето то, да су Чивути немилостиво распели Христа.

— А јесте ли ви видели то ? — запитаће опет дада.

— Нисмо.

— Па онда језик за зубе — био је мудар савет очин — јер ако чује солгабиров, научиће он вас тако што бр-бљати о Чивутима. што нисте видели.

Кад ће само манути жену ?

Венчао се један млад цигански пар.

Свећеник ће при венчању, пошто је питао младенце имају ли вољу да се узму, нису ли натерани и т. д. запитати младожењу :

— Никад не ћеш оставити своју жену је ли ?

— Само кад идем да свирам — био је одговор.

Опклада.

Требало Циги меса за сватове, па се опклади са пастиром о две овце, да ће он дуже издржати на леду у рибарској мрежи, него пастир у бунди.

Легну оба опклађача на лед, и наскоро већ осети пастир, да лед није постела.

— Зар ти није зима ? — запита Цигу.

— Каква зима ? одговори овај, и за тим на очиглед пастиру промоли један прст кроз мрежу, но брзо га увуче унутра, рекав : — јух, ала је зима на пољу.

Пастир, кад је ово видео и чуо, помисли, да се Циганин можда и зноји у мрежи, те сав дрхчући од хладноће рече Циги да он већ не може више издржати, и тако Цига добије опкладу и лепо угости своје рођаке овчијим месом.

И з г о в о р.

Стари попа Паја

карао је једном

пијаницу Мату :

Ти си ми се, синко,

одао ђаволском,

грешноме занату !

Реци само, кол'ко,

има томе доба

те се вид'ли нисмо“ ?...

„С тим рачуном, попо,“

— вели хула Мата, —

„брзо готови смо ;“

Кад се родих, онда,

донеше ме к теби,

нејака и мала :

За тим дођох, кад ми

моја вајна Пела,

памет излагала ;

А трећи пут нек ме

и опет донесу,

до твог светог храма,

Кад на срце падне

маглуштина тешка,

и самртна тама.“

Др. Казбулбуц.

Бошњак пред судом.

Продавао јесенас један Бошњак суве шљиве у ва-роши. Дошли купци, прегледали робу у цаку и нашли да је шљива и крупна и добро сушена, те је добро платише. Кад да истресу вреће, а ово само одозгоре лепа шљива, а дубље у цаковима сам ситнеж, који ни половину плаћене цене не вреди. — Дај сељака као варалицу пред суд. — Судац му разјасни, да је по закону крив као ва-ралица и да ће бити кажњен. „А ма, зашто?“ пита Бошњак. — „Како зашто? Зар си толико глуп, да не знаш, да је то превара, кад горе у цаку поређаш, крупну и лепу робу, а доле потрпаш којешта?“ — Бошњак ће на то рећи: „Па то сам ја тако вала од Вас научио, јер кад купим кутију дувана, а он одозгоре не мож бити бољи, а кад доле, а оно само — ђубре!“ — Кажу, да крај свог тог доказа ипак Бошњу ваљано казнише.

„Један коншија.“

Добио нове чизме за старе.

Отишао чика Т—ски у Пешту. Када је у вече легао рече му гостионичар да закључа собу Чича му одговори: „У мојој соби код куће спава пет душа, па опет не закључавам собу!“

Кад је усто у јутру ал чизама нема. Он се поче дерати:

„Ди су моје чизме?! Хеј, дајте моје чизме!!“

Девојка му донесе извиксане чизме. Кад је чича ви-дио чизме, промрља: Нису моје, ал ове су нове!

Кад је кући отишао, питали су га како је у Пешти?

„Е како? — рече чича — дају нове чизме за старе!“

По причању

Ј. Воцин-Мањин.

Како су Швабе остале без паприкаша.

Неки Шваба из вароши В. имађаше виноград близу мога села, тик уз наше гробље. Кад је било време берби, онда је Шваба по два три дана брао виноград који му је обилним плодом уродио, (овде разумем доба пре филоксере) па пошто је прилично далеко од вароши, морао је ту и ноћивати. Тако једанпут за време бербе остане Шваба са још двоје њих као и обично да у винограду преноћи. Мало даље с оне стране гробља налази се сеоски пашњак, где сељани слободно могу водити коње на пашу. Тако и тог вечера нађоше се само њих двојица од сељана са коњима, па знајући да су Швабе у винограду, намисле да учине какав „шпас“. — Знаш шта, рећи ће један од сељана дру-гом, данас је и онако сахрањен наш добри ча-Ставра, бог да му душу прости, а Швабе су сигурно видиле кад су га сахранили, па за то мислим да не ће моћи на миру спа-вати, а и онако су бојазљиви, — већ хајде да ми њих преплашимо, па да их ратосиљамо и бербе и винограда а и оне масне вечере, која ми на срцу остаде кад сам мало час код њих био и ш њима као бајаги мало брацки про-дивацио, — и о овоме план кројио. Ја ћу обући твој до-роц и онако је нов па се бели, па ћу отићи на гробље и почећу се дерати, а Швабе ће сигурно мислити да се то данашњи мртвац повамперио, па ће сигурно нагнути да беже, па и вечеру и све остало онде ће оставити, само да главу спасу, ти ћеш доведе сакрити се у оном јендеку по-ред винограда па само зготовљену вечеру узми и дођи овамо где ћу и ја после тога приспети.

Дробро, прима се, одговори други. Пробаћемо, па ако испадне за рукм, добро, ако не толико чини. — Затим се одма кренуше ова два брата да дело и изврше. Онај

први оде на гробље и стаде се из петиних жила дерати : ау, ајао, бау, и т. д. а други оде у јендек код винограда. Кад чуше Швабе вику из гробља, мал' их није „шлог“ потрефио, јер су мислили да се то онај мртвац сахрањен повамперио. Најстарији фетер рече, да ће много памет-није бити да они нагну својим кућама, јер више вреди живот него и грозђе, кљук и онај паприкаш којег су баш сад с ватре скинули. Тако и учинише. Нагнуше преко винограда у правцу на варош В. а мој братац изађе из јендека, узме онај паприкаш, паће тамо и леба швабина, па оде на оно место где је план кројен. У том дође и онај други па се наклате на паприкаш да им је све за у-шима пуцало.

Шта је после са Швабама било, то још нисам докучио.

Кеверишанин.

Исправчица.

Нашао сам белешку у два поштов. српска листа (у јед-ном новосадском и једном кикиндском), да ће се моја мален-кост у течају овога пролећа доселити у Каменицу и — да *ћу се ту бавити искључиво са књижевним радом.*

Истина је, да сам се одлучио преселити се скоро у Каменицу поред Новог Сада, али да сам накан оставити лечничку праксу, то из мојих уста није нико чуо. Мене воља и љубав на лечничком позиву није никад остављала, па ме је и довела у Беч, да се ту у моме позиву потснажим, та ме не оставља ни сада, кад се враћам у родне ми кра-јева. Али баш и кад не би било тако, свако зна, да не-имућан човек, који неби хтео жебрачки да живи, тај може само дилетирати у српској књижевности. И ја сам неки дилетанат у њој. Па ако ми старије године и стање здравља не би допуштало да уз главни посао свој још и два листа уређујем, пре би се одважио, да уређивање овога листа, каквој млађој снази уступим.

Ову исправину за то пуштам, докле допр., да се из-мишљени гласови (који су и горе поменуте листове зава-рали) не би и даље простирали, — јер таки гласови леч-нику исто толико хасне, колико би н. пр. хаснило трговци у кад би о њему пријатељи затрубили : сутра затвара дућан — и живеће о перу и мастилу, а недељом и свецем јести ће печенку немара српске читајуће публике са подварком рестанције српски предбројника.

Др. Јован Јовановић.

Одговори уредништва.

Гг. Д. Р. у Сомбору. — М. С. у Н. Салу — В. Ђ. у За-гребу. Ви сте добро решили загонетку у 5. броју, овог листа и са добрим решењем добили сте р е ч „Стармали“. Зар вам то није доста. Него би још хтели да вам „Стар-мали“ и у природи шаљем. Баш сте шаљивчине. У прочем обратите се на др. Казбулбуца, он је расписао ту награду, а не ми.

М—ћу у Р. За сада нема изгледа да би то могло бити.

Крцану. Сад се та ствар на другу ноту свира.

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену.

Последња гробница Бранковић. Написао И. К. Сопрон. С немачког превео и на свет издао проф. Мојо Медић. У Земулу 1889. Штампаонија Сопронова. Цена 60 н.

Нова Зета. Месечни књижевни лист. Уређује др. Ј. Томановић. Цена за све земље ван Црне Горе 3 фор. на годину.

Новый Галичанинъ. Журналъ для Литературы и Белетристики. Излази у Премислу двапут на месец са илустрацијама. Издавалац и уредник Петар Пољански. Годишња цена 5 ф — на по године 3 фор.

Нови Свет. Илустров. породични лист за књижевност забаву и шалу. Власници и уредници Јулије М. Михајловић и Љубинко Петровић. Излази у Београду три пут месечно. Цена за Аустро-Угарску на три месеца 2 фор. 50 новч.

Љубичица српских гора. Или: Три песме, сложио их за један глас уз пратњу гласовира Ј. Иванишевић. Цена 1 фор. 50 новч.

Време је новац. Приповетка од Фр. Хофмана. Српски приповедио Голубан. Издање књижаре Мил. Каракашевића у Сомбору. Цена 30 новч. или 60 пара.

Мушкобана роман од Ј. Крашевскога. Издање српске књижаре и штампарије браће М. Поповића у Нов. Саду. Стр. 270. Цена 1 фор.

Песме Бранка Радичевића. IX. најновије и попуњено издање са сликама. У Новом Саду, издање српске књижаре и штампарије браће М. Поповића 1889. Стр. XXIV. 298. Цена 80 новч.

Gorski vjenac istorijski događaj pri svršetku XVII. veka, sačinio Petar Petrović-Njeguš. Sa slikom. U Novom Sadu, Izdanje knjižare i tiskare braće M. Popovića. 1889. Str. 114. Cena 50 novč.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укорићена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изуост учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучианицахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додатак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "

Један пут један — таблица на тврдој артији — 2 н.
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I. 60 "

" II. 60 "

Велика катавасија 1. — "

Мала катавасија 20 н.

Ћимнастичке игре са сликама. Део I. 1. — "

Одабране народне песме за учење на изуост у срп. основним школама друго издање 10 "

Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк. 10 "

Наставни план за срп. нар. учитеље 20 н.

Нове метарске мере 10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накнадној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Свеска II.

Година II.

НОВИ ВАСПИТАЧ

ОРГАН ЗА ПЕДАГОШКУ КЊИЖЕВНОСТ

уређује и издаје

Мита Нешковић.

САДРЖИНА: Педагошка књижевност у нас. —

Синтеза и анализа, индукција и дедукција у настави. —

О приповедању у нар. школи. — Прота Васа Живковић.

— Грађа за историју школарства. — Књижевни преглед Новог Васпитача.

О Г Л А С И.

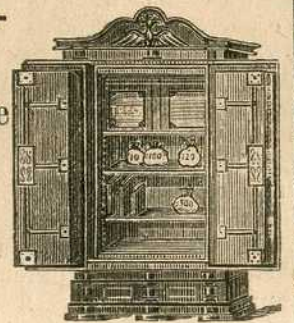
КАСЕ

по најновијој американској системи сигурне од ватре и харе из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

30—36



у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.